

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra după Paști, a slăbănogului

Cuvântul Meu este veghe cerească peste pământ și peste om și are putere de împlinire când îl rostesc, și de aceea Mi-am făcut cărare ca să pot cuvânta peste pământ, că fără Mine pe pământ în lucrare de cuvânt e primejdie mare, acum, când voia omului se voiește împlinită mai mult decât voia lui Dumnezeu, și iată, așez prin cuvânt voia lui Dumnezeu ca să se îplinească ea și ca să se depărteze primejdia cea lucrată de om, iar omul este plin de păcat prin voile lui, dacă n-a voit cu iubirea lui să-L iubească pe Dumnezeu și nu pe sine, și nu știe, bietul de el, primejdia iubirii de sine, care-l umple pe om de păcat, și apoi de suferința cea pentru păcat.

Intru cuvânt în carte, și Mi-am așezat străjerii înaintea Mea să-Mi deschidă cartea și să Mă scriu în ea în această zi de odihnă și de pomenire a lucrărilor Mele cele de acum două mii de ani, și pe care părinții sfinți le-au pus înaintea turmei creștine spre aducere aminte a puterii Fiului lui Dumnezeu, Care a lucrat și lucrează prin cuvânt cu putere și cu împlinire prin rostirea lui.

O, pace vouă, fii străjeri! Duhul Meu Se umple de mângâiere când pot să-Mi las cuvântul în carte, măi fiilor, iar voi veți fi răsplătiți pentru alinul pe care Mi-l dați când Mă sprijin pe voi ca să-Mi grăiesc peste pământ cuvântul. E mare nevoie de Dumnezeu peste pământ și peste oameni, iar cuvântul Meu face această lucrare tainică, și de aceea Mi-am întocmit cărare să vin. O, aș voi să Mă adore omul, dar în zadar voiesc Eu această iubire din partea omului, căci omul este învățat cu iubirea de sine și nu poate cu iubirea de Dumnezeu. Când omul se uită cu tânjire la alt om, îl face și pe acela să se uite, și se face focul între cei doi, numai că aceasta este o căutare păcătoasă, care aduce păcatul în lucrare și primejdia dintr-o parte într-alta. Spun aceasta ca să pot spune și despre lucrarea cuvântului Meu între Mine și om ca să-l atrag pe om spre adorare de Dumnezeu, să Mă adore omul și să se aprindă focul iubirii între Mine și el ca să-l scap de iubirea de sine, care umple de păcat pe om. Voiesc să-l învăț pe om să iubească fără de primejdie prin iubirea lui, căci iubirea cea dintre om și om este despărțire de Dumnezeu și este lipsă mare de smerenie, căci este căutare păcătoasă, nu este iubire, iar Eu, Domnul, învăț omul, îl învăț mereu, și mai ales pe creștini îi învăț să ia învățătura Mea și s-o lucreze peste ei și între ei și să meargă cu Dumnezeu pe calea vieții, căci pe calea cu Dumnezeu e învățătură de viață, nu de păcat, așa cum e omul deprins prin iubirea lui cea omenească.

Am venit acum două mii de ani pe pământ și am stat cu oamenii și am căutat să-i fac să Mă cunoască și să Mă urmeze cu mare iubire, ca să-i fac pe ei fii ai lui Dumnezeu pe pământ între oameni, și așa am lucrat Eu pentru cei cărora M-am descoperit. M-am dovedit lor Dumnezeu din Dumnezeu, iar ei au plăns pentru păcatele lor și s-au umplut de dragostea Mea și au trăit prin ea apoi înaintea Mea. O, aș vrea să-l învăț pe tot omul să plângă pentru păcatele lui, căci împăratul David plângea și-Mi spunea plângând: *«Izvoare de apă s-au coborât din ochii mei, că, Doamne, n-am păzit legea Ta, dar caută spre mine și mă miluiește și îndreptează cu milă pașii mei»*. O, nu plânge așa omul, dar iată, plâng Eu, plâng dacă omul nu plânge pentru păcatele lui.

O, te învăț, omule, să iubești pe Domnul și să plângi de dor, și prin iubirea de El să scapi de cursa păcatului, ca nu cumva pe calea spre cer să-ți iasă atunci în cale păcatele tale din viață și să nu mai ai alți însoțitori în afară de păcatele tale, care să te mărturisească înaintea Mea. De aceea lasă păcatul și nu mai adăuga, căci așa i-am spus Eu slăbănogului de care Mi-a fost milă acum două mii de ani și l-am vindecat pe el prin cuvânt, că stătea la rând de ani buni, săracul, stătea ca să poată a-vea parte de vindecarea cea minunată la apropierea îngerului vindecător peste apă. M-am dus lângă el și l-am întrebat: *«Vrei să te faci sănătos?»*. El Mi-a vorbit de lipsa lui de putere și de ajutor din părți de la semenii, iar Eu i-am dăruit putere să se ridice și să meargă, iar când M-a aflat grăindu-i iar, i-am spus: *«Ai grijă, nu mai păcătuiești, ca să nu-ți mai atragi suferință și mai grea»*. O, așa l-aș învăța și l-aș ajuta pe fiecare om să nu mai păcătuiească și să nu-și atragă suferință prin păcat, că după păcat vine suferință, vine plata cea pentru păcat.

Te învăț, omule, minte să-ți lucrezi. Lepădarea de sine te ajută să Mă urmezi pe Mine cu pașii vieții tale, iar ea trebuie lucrată numai decît, ca să poți să scapi de păcat. O, te învăț lucrarea sfinților, căci ei se sfințeau mereu pentru Mine și se păstrau ai Mei, căci aveau înțelepciunea să se ferească de ei înșiși mai mult decît de cei prin care ei puteau fi ispitiți spre păcat, spre iubirea de sine prin păcat. Cînd ei simțeau căutare spre ei sau iubire sau laude din părți, se smereau mult și lăsau peste ei temerea de Dumnezeu, fugeau de curse și de oameni, plîngeau, se umileau, se lăsau mici și neînsemnați, se cunoșteau pe ei înșiși netrebnici, nemeritoși, și-și vegheau viața de căderi și de ușurătate, după ce alegeau ei să aibă inima smerită prin lepădarea de sine, pe care n-o mai părăseau apoi pentru nici un fel de bucurii sau mîngâieri trecătoare, care să-i cadă iarăși spre păcat și spre pedeapsă de două ori pentru păcatele lor.

O, cît veghez Eu de milos peste toți cei care iau de la izvor învățătura cuvîntului Meu, și pe care ei trebuie iar și iar s-o deschidă și s-o împlinească, de vreme ce voia de sine îl atrage mereu pe om spre păcat, și mai ales spre judecată asupra semenilor lui, înaintea cărora el se așează mai drept. Minunea vindecării slăbănogului neajutorat, ani la rînd tîrîndu-se el cu nădejde că va veni o zi de vindecare și pentru el, această pildă are în ea munte de învățătură pentru cei ce vor să scape de plata păcatelor lor și de slăbănogia lor cea prin păcat, căci omul care stă în păcate este om slăbănog, care trebuie cu nădejde să caute îngeri vindecători pentru el, și căruia îi trebuie smerenie mare și disprețuire de sine, și nicidecum mîngâiere sau iubire din cer sau de pe pămînt, ci numai aplecare, numai spre Domnul căutare și spre mila Lui pentru cei ce-și plîng păcatele, și care dacă nu plîng, fac mereu păcat și uită de plîns pentru păcat.

O, încearcă, omule, mîngâiere ție prin lacrimi pentru păcatul tău și vei cunoaște adevărata mîngâiere și puterea mîngâierii adevărate, căci Eu, Domnul, sunt cu cei săraci cu duhul, sunt cu cei umiliți și blânzi prin umilință, că iată, stau plin de cuvînt deasupra pămîntului și-Mi slobozesc glasul cel plin de învățătură miloasă peste fiii oamenilor și peste fiii lui Dumnezeu, care sunt cei ce au cetățenie cerească pe pămînt prin botez în numele lui Iisus Hristos și-și păstrează nepătată cămășuța de botez sau și-o spală înnoindu-și-o, dacă și-au mînjit-o prin neveghe peste viața lor cu Dumnezeu, numai că Eu, Domnul, l-am sculat o dată pe slăbănog din cădere și din suferința cea de la păcat și i-am spus apoi să aibă grijă să nu mai cadă în păcat, ca nu cumva să cadă mai greu apoi și să nu mai aibă pe Domnul de sprijin, după ce Domnul l-a povățuit pe el ce să facă împotriva suferinței.

Aș dori cu Duhul Meu, aș dori să nu mai tac cu învățătura Mea de peste om, aș dori în nădejdea că voi birui pentru salvarea omului, pentru trezirea lui la viață și la statornicie apoi. O, cîtă luptă îi trebuie apoi celui care Îl înțelege pe Domnul, și mai ales cîtă smerenie, cîtă răbdare, cîtă iubire, cîtă ascultare, cîtă supunere, cîtă jertfă! Omul se vatămă cu iubirea din el dacă nu are povățuitor tare pentru cărmuirea lui spre duhul și harul smereniei și al lucrării neînălțării, căci el se vrea mereu mai în față, mai drept, mai sus decît aproapele său, pe care ar fi să-l iubească la fel ca pe el însuși, să se smerească pentru aproapele său, și aceasta înseamnă neînălțarea.

Neînălțarea cu mintea, aceasta îl ocrotește pe om de semeție și de căderea în semeție și în păcat apoi, căci semeția este păcatul cel răsplătit cu păcat, cu căderea în păcat, cu despărțirea de Dumnezeu în trupul omului în care Domnul este strîmtorat. Iar Eu, Domnul, am mîngâiere în ziua aceasta de odihnă, că am așezat în carte cuvîntul învățăturii Mele pentru cei care iau din cartea cuvîntului Meu din vremea aceasta și învață din ea mereu, mereu calea, adevărul și viața, căci Eu sunt această carte, Eu, și Duhul Meu, Care înnoiește pe om cînd se lasă pătruns de acest cuvînt. Amin.

Acum dăruiesc duhul înțelepciunii peste neamul român, care are în față o cumpănă, o încercare de trecut, și e în neveghe pentru viața lui de mîine acest neam, la care mereu am strigat și mereu strig.

O, neam român, pun în veghe pentru tine oștirile cerești spre îndrumarea înțelepciunii și a voinței tale pentru veghe, căci soarta ta e în cumpănă acum, e pe mîini rele acum, și nu știi și nu

dai să te ferești și să scapi de această primejdie. O, nu e bună nepăsarea, că e somn adânc nepăsarea. O, scoală-te și pune-ți voința și cuvântul pentru țara ta, pentru viața ta. O, caută să scapi de dușmanii care nu te mai scapă de sub mâna lor de peste tine, că iată, nu se dau luați de pe scaunele lor, dar tu ia putere de sus și apără-ți țara de cei ce nu vor să plece de peste tine cu puterea lor vrăjmașă ție, neam român. Eu, Domnul, îți dau să ai biruință, dar să vrei și tu să ai, și să te scoli la luptă acum pentru țara ta, că vine zi de tragere la sorți, iar cei primejdioși ție se vor pe mai departe mari și tari peste tine, și iată-i, își flutură năframele roșii pe sub ochii tăi și sunt semn primejdios aceștia.

O, trezește-te din amorțire, popor român! Eu, Domnul, te strig și te îndemn să te trezești, o, țara Mea de azi, că vreau să te ajut, vreau să te scuturi de duhul și de oamenii minciunii și de planul lor cel mincinos. Eu pot aceasta, numai să vrei și tu să poți și să răsturnăm nădejdea lor.

O, pace ție acum, neam român! Ascultă de Dumnezeu, popor blagoslovit, o, ascultă-Mă, ca să pot apoi să-ți spun ție: *«Intră în bucuria Domnului tău»*, precum este scris pentru cei ce slujesc ascultând. Amin.

9/22 mai 2016